

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Foltase a soudců Davida Hipšera a Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **J. V.**, zastoupen Mgr. Patrikem Personou, advokátem se sídlem Bedřicha Smetany 1916, Uherský Brod, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 81/11, Praha 5, **za účasti** osoby zúčastněné na řízení: městys Netvořice, se sídlem Mírové náměstí 19, Netvořice, zastoupena Mgr. Petrem Vodehnalem, advokátem se sídlem Bělehradská 572/63, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 30. 6. 2023, č. j. 54 A 35/2021-127,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 31. 5. 2021, č. j. 048092/2021/KUSK-DOP/Ros, žalovaný zamítl odvolání žalobce a Ing. K. V. (dále též „žadatelé“) a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Benešov (dále jen „stavební úřad“) ze dne 19. 3. 2021, č. j. MUBN/37713/2021/VÝST (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím byla zamítnuta žádost žadatelů o obnovu řízení ukončeného rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 17. 7. 2019, č. j. MUBN/88856/ 2019/VÝST (dále též „společné povolení“), kterým stavební úřad povolil stavbu označenou jako *Stavební úpravy chodníků v ulici Hrubínova v Netvořicích* (dále též „stavební záměr“).

II.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Praze (dále též „krajský soud“). Shora označeným rozsudkem krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ztotožnil se se správními orgány, že důvody pro obnovu řízení uplatňované žalobcem nelze podřadit pod zákonné důvody obnovy řízení. K námitce žalobce, dle níž ho stavební úřad podřadil pod nesprávnou skupinu účastníků původního řízení, krajský soud uvedl, že okruh účastníků řízení je stanoven zákonem, a jedná se proto o otázku právní. Z povahy věci se tak nemůže jednat o otázku skutkovou, která by mohla být jako skutečnost dříve neznámá ve smyslu § 100 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“), důvodem pro obnovu řízení. Stejně tak neshledal krajský soud důvodné ani další námitky, a žalobu proto jako nedůvodnou zamítl. Rozsudek krajského soudu (stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu) je dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů obsahově podřaditelných pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Stěžovatel souhrnně nesouhlasil se závěry správních orgánů a krajského soudu stran nemožnosti vyhovění žádosti o obnovu řízení. Je názoru, že byly splněny podmínky pro nařízení obnovy řízení. Poukazoval na chybný postup stavebního úřadu, který s ním v rámci řízení jednal jako s účastníkem dle § 27 odst. 2 správního řádu, kterému je doručováno veřejnou vyhláškou dle § 144 téhož zákona. Stěžovatel se totiž považoval za účastníka dle § 27 odst. 1 správního řádu, a proto nesouhlasil s tím, že by mohl být na svých právech zkrácen kvůli špatnému doručování a účelovému postupu správního orgánu. Dále stěžovatel poukazoval na nedostatky společného povolení. Především dovozoval, že podklady, na základě kterých bylo společné povolení vydáno, jsou nepravdivé ve smyslu § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, což je důvodem povolení obnovy řízení. S těmito nedostatky se krajský soud v napadeném rozsudku nadto nedostatečně vypořádal. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[4] Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém se ztotožnil s posouzením provedeným krajským soudem. Kasační stížnost opakuje pouze žalobní námitky. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[5] Osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření ke kasační stížnosti setrvala na svém předchozím stanovisku a ztotožnila se s napadeným rozhodnutím. Dle jejího názoru nebyly dány důvody pro obnovu řízení dle § 100 odst. 1 správního řádu. Navrhla proto zamítnutí kasační stížnosti.

V.

pokračování

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Nejvyšší správní soud předně není názoru, že by se krajský soud dopustil vady ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle ustálené judikatury platí, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvážil o pro věc zásadních a podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje pro věc zásadní argumentaci účastníků řízení za lichou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1995, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, č. 244/2004 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-75). Těmto požadavkům napadený rozsudek dostal. Z rozsudku je patrné, z jakého skutkového stavu krajský soud vycházel, jak zohlednil podstatné skutkové okolnosti a jak na skutkový stav aplikoval rozhodnou právní úpravu. Krajský soud řádně vysvětlil, z jakého důvodu nebylo lze shledat důvod pro obnovu daného řízení. Vyjádřil se přitom k jednotlivým důvodům, na kterých stěžovatel stavěl nutnost obnovení daného řízení. Jeho argumentace je plně přezkoumatelná a srozumitelná. Ostatně sám stěžovatel s argumentací krajského soudu zcela konkrétně polemizuje a vyvrací jeho závěry. Nejde tedy o situaci, kdy by nebylo z rozsudku seznatelné, jakými úvahami se krajský soud řídil. Nesouhlas stěžovatele s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013-30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010-163 atd.).

[9] Nejvyšší správní soud neshledal ani existenci (obecně namítaných) vad dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. K pouze obecně namítanému naplnění uvedeného stížního důvodu konstatuje soud, že podle označeného ustanovení platí, že kasační stížnost lze podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytyčanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Žádné takové vady Nejvyšší správní soud neshledal. Podle názoru kasačního soudu byl skutkový stav zjištěn dostatečně, má plnou oporu ve správním spisu, přičemž při jeho zjišťování nedošlo k žádným vadám, pro které by bylo nutno přistoupit ke zrušení správních rozhodnutí. Správní orgány důkladně zkoumaly splnění zákonných podmínek pro povolení obnovy řízení k žádosti stěžovatele (viz dále). V řízení nedošlo ani k žádným vadám, pro které by bylo třeba přistoupit ke kasaci správních rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84, ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, ze dne 28. 3. 2013, č. j. 7 As 92/2012-41, a ze dne 16. 7. 2014, č. j. 3 As 111/2013-25 atp.).

[10] Jádrem dané věci představuje otázka, zda byly splněny podmínky pro obnovu daného řízení, ve kterém bylo vydáno společné povolení pro předmětný stavební záměr.

[11] Obnova řízení představuje mimořádný opravný prostředek uplatnitelný ve správním řízení. Prolamuje překážku věci rozhodnuté a umožňuje tak účastníku řízení domoci se provedení nového řízení již ukončeného pravomocným rozhodnutím. Účelem obnovy řízení je náprava nedostatečných skutkových zjištění, případně též některých jiných vad řízení jako je např. dosažení rozhodnutí trestným činem (srov. KOPECKÝ, M a kol. § 100. *Správní řád. Komentář*. Dostupné v ASPI). Obnova řízení je určena k nápravě skutkových nesprávností. Tím se liší od institutu přezkumného řízení, které slouží k nápravě právních omylů a vad (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2010, č. j. 6 As 39/2009-74).

[12] V řízení o povolení obnovy se tak nepřezkoumává zákonnost a správnost původního rozhodnutí, ale posuzuje se otázka, zda nové skutečnosti či důkazy dříve neznámé anebo jiné zákonem vymezené skutečnosti způsobující nedostatky ve zjištění skutkového stavu a ve spojení s důkazy již provedenými ve věci mohou mít podstatný vliv na obsah rozhodnutí, které bylo původně vydáno (srov. usnesení zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb. ze dne 21. 9. 2011, č. j. Konf 65/2010-21).

[13] Důvody obnovy řízení jsou taxativně vymezeny v § 100 odst. 1 správního řádu, podle kterého se řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci na žádost účastníka obnoví, pokud *a) vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, nebo b) bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno*. Teprve v případě splnění zákonem stanovených podmínek má účastník řízení právo na povolení obnovy řízení. Obnova řízení jakožto mimořádný opravný prostředek totiž prolamuje účinek právní moci již vydaného rozhodnutí. Okamžik právní moci přitom představuje důležitý moment z hlediska právní jistoty a stability všech subjektů veřejné správy (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2010, č. j. 6 As 39/2009-74, a dále též rozsudky ze dne 20. 11. 2014, č. j. 10 As 76/2014-44, ze dne 12. 11. 2020, č. j. 9 As 35/2020-32, ze dne 1. 2. 2024, č. j. 6 As 31/2023-28 atd.).

[14] Mezi stranami není sporné, že žadatelé jsou vlastníky pozemků parc. č. XA (jehož součástí je stavba rodinného domu č. p. X), parc. č. XB a parc. č. XC v katastrálním území N. Dne 3. 6. 2019 podala osoba zúčastněná na řízení u stavebního úřadu žádost o vydání společného povolení pro výše uvedený stavební záměr, který zahrnoval mj. stavební úpravy stávajících chodníků a autobusových zastávek. V oznámení o zahájení společného řízení stavební úřad vymezil okruh účastníků řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu a § 94k písm. a), c) a d) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále též „stavební zákon“), a účastníků řízení podle § 27 odst. 2 správního řádu a § 94k písm. b) a e) stavebního zákona, tj. osoby s vlastnickými nebo jinými věcnými právy k sousedním pozemkům (zahrnující mj. parc. č. XA a XB ve vlastnictví žadatelů) a sousedním stavbám (mj. č. p. X). Stavební úřad dále stanovil, že účastníkům řízení podle § 27 odst. 2 a 3 správního řádu bude doručováno veřejnou vyhláškou. Toto oznámení bylo vyvěšeno na

pokračování

úřední desce stavebního úřadu od 10. 6. 2019 do 26. 6. 2019 a na úřední desce úřadu městyse (tj. osoby zúčastněné na řízení) od 10. 6. 2019 do 25. 6. 2019. Následně stavební úřad vydal společné povolení, které bylo rovněž vyvěšeno na úředních deskách stavebního úřadu a úřadu městyse od 18. 7. 2019 do 5. 8. 2019 a dne 21. 8. 2019 pak nabylo právní moci.

[15] V nyní projednávaném případě se stěžovatel domáhal obnovy řízení dle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu. Jak již bylo citováno výše, uvedené ustanovení slouží k odstranění nedostatků ve zjištění skutkového stavu, které byly způsobeny tím, že nebyly známy všechny skutečnosti a důkazy nutné pro náležité posouzení věci. Při uplatnění tohoto důvodu obnovy řízení je tedy nutné označit skutečnosti a důkazy, které *existovaly již v době původního správního řízení, avšak byly správním orgánům neznámé, a které by vedly k takovému zjištění stavu věci, jež by vzbudilo pochybnost o správnosti pravomocného rozhodnutí* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2010, č. j. 6 As 39/2009-74). Stěžovatel jako (konkrétní) důvod obnovy řízení uváděl, že se považuje za účastníka řízení ve smyslu § 27 odst. 1 správního řádu a nikoliv podle § 27 odst. 2 téhož zákona, což znamená, že mu nemělo být doručováno veřejnou vyhláškou, nýbrž do vlastních rukou.

[16] Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že na základě uvedeného důvodu nemělo být přistoupeno k obnově řízení. Posouzení účastenství není důvodem obnovy řízení, neboť se nejedná o skutkovou nesprávnost, k jejíž nápravě obnova řízení slouží. Procesní postavení stěžovatele, resp. účastníky společného stavebního a územního řízení, totiž definuje stavební zákon v § 94k (a § 27 správního řádu). Jelikož je okruh účastníků řízení stanoven zákonem, je otázka, zda měl stěžovatel postavení účastníka esenciálního dle § 27 odst. 1 správního řádu, nebo vedlejšího dle § 27 odst. 2 téhož zákona, otázkou právní a nikoliv skutkovou. O právní povaze otázky posouzení účastenství řízení ostatně svědčí rovněž závěr plynoucí z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 1. 2008, č. j. 1 As 45/2007-48, dle kterého nelze za důvod obnovy řízení považovat ani případ, kdy správní orgán existenci účastníka zcela opomenul. Nejvyšší správní soud dodává, že v nyní projednávaném případě stěžovatel opomenut jako účastník nebyl, pouze mu bylo jako vedlejšímu účastníkovi řízení doručováno veřejnou vyhláškou. Pokud stěžovatel s postupem stavebního úřadu v otázce posouzení účastenství (popř. s jeho dalším postupem) nesouhlasil, mohl se bránit řádným opravným prostředkem – odvoláním. Z povahy věci však nejde o skutečnost dříve neznámou dle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu ani o jiný důvod pro povolení obnovy řízení.

[17] Obdobně nelze za důvod obnovy řízení považovat ani stěžovatelem tvrzené nedostatečné posouzení dopadů sporné stavby na jeho rodinný dům, resp. tvrzené nedostatky projektové dokumentace spočívající zejména v tom, že po zpracovateli projektové dokumentace nebylo vyžadováno doplnění její výkresové části (především chybějící příčný řez větve E). Nejedná se totiž o skutečnost, která by vyšla najevo nově, tedy o dříve neznámou skutečnost (či důkaz), která by sice v původním stavebním řízení existovala, ale kterou stěžovatel jakožto účastník řízení nemohl uplatnit (viz výše). Stěžovatel se *de facto* domáhá přezkoumání zákonnosti společného povolení, k tomu však obnova řízení neslouží (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2010, č. j. 6 As 39/2009-74, ze dne 21. 9. 2011, č. j. Konf 65/2010-21 atp.). V podrobnostech

odkazuje soud na odůvodnění obsažené v rozsudku krajského soudu, které se zabývá i souvisejícími aspekty stěžovatelovy argumentace.

[18] S krajským soudem lze souhlasit i v tom, že poslední skupinu tvrzených důvodů obnovy řízení (nepravdivost tvrzení starostky městyse stran předmětného záměru, jeho změn, proveditelnosti atp.) stěžovatel uplatnil po lhůtě pro podání žaloby, a tudíž opožděně (§ 71 odst. 2 s. ř. s.). Řízení před správními soudy je ovládáno zásadou dispoziční a koncentrační, proto již v žalobě musí být uplatněny všechny důvody nezákonnosti napadeného správního rozhodnutí nebo všechny vady řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v zákonem stanovené lhůtě. Žalobce není oprávněn vznášet nové námitky po uplynutí lhůty pro podání žaloby (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2004, č. j. 1 Afs 25/2004-69). Vzhledem k tomu, že stěžovatel předmětnou argumentaci neuplatnil v žalobě, nemohl se jí nyní zabývat ani Nejvyšší správní soud. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. *in fine* brání tomu, aby stěžovatel v kasační stížnosti uplatňoval jiné právní důvody, než které uplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učinit mohl; takové námitky jsou nepřijatelné. Ustanovení § 109 odst. 5 s. ř. s. pak brání tomu, aby se poté, co byl vydán přezkoumávaný akt, uplatňovaly skutkové novoty. K takto uplatněným novým skutečnostem kasační soud při svém rozhodování nepřihlíží (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004-49, ze dne 25. 9. 2008, č. j. 8 Afs 48/2006-155, ze dne 30. 3. 2012, č. j. 4 Azs 1/2011-89, či usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2018, č. j. 8 Azs 259/2017-67). Pokud by bylo v řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem připuštěno uplatnění skutkových a právních novot, vedlo by to fakticky k popření kasačního principu, na němž je řízení o tomto mimořádném opravném prostředku vystavěno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2012, č. j. 4 Azs 1/2011-89). Jak správně uvedl krajský soud, jedná se navíc o důvody, které nebyly uplatněny ani v žádosti o obnovu řízení.

[19] Nad rámec věci a pouze z procesní opatrnosti kasační soud dodává, že ani takové důvody by nezakládaly nutnost obnovy daného řízení. Z pouze hypoteticky možné změny stavebního záměru v budoucnu, nelze dovozovat, že by se původní podklady (zejména zpracovaná projektová dokumentace), na základě kterých bylo vydáno společné povolení, ukázaly být nepravdivými ve smyslu § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, a zakládaly tak důvod pro povolení obnovy řízení. Takovým důvodem není ani tvrzené dotčení stěžovatele záměrem, což dokládá mj. fotodokumentací. Jak již bylo naznačeno výše, důvody obnovy řízení jsou taxativně vymezeny v § 100 odst. 1 správního řádu, podle kterého se řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci na žádost účastníka obnoví, pokud a) vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, nebo b) bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno. Stěžovatelem uváděné důvody pod uvedené ustanovení podřadit nelze. Obranu měl stěžovatel směřovat do stavebního řízení (viz výše). Soud dodává, že pokud by byl stavební záměr prokazatelně proveden v rozporu se společným povolením, např. by v rozporu s projektovou dokumentací zasahoval na pozemek, na který zasahovat neměl (mj. i na pozemek č. XB ve vlastnictví stěžovatele), mohlo by se jednat o stavbu provedenou v rozporu s rozhodnutím stavebního úřadu podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona,

pokračování

což by mohlo vést k zahájení řízení o odstranění stavby (srov. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 26. 3. 2021, č. j. 6 As 108/2019-39). Nejedná se však o důvod obnovy řízení ve smyslu § 100 odst. 1 správního řádu. Pokud pak stěžovatel namítá, že správce komunikace (KSÚS) bude nucen vydat nebo měnit rozhodnutí nebo souhlasy, konstatuje soud, že stanovisko správce komunikace nemá povahu samostatného rozhodnutí, *kteřé bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno* (§ 100 odst. 1 písm. b) správního řádu), a rovněž tedy nezakládá důvod pro povolení obnovy řízení. I v dalších ohledech Nejvyšší správní soud plně souzní s posouzením věci krajským soudem a správními orgány a v podrobnostech na jejich rozhodnutí odkazuje. V důsledku toho nemohl shledat případnou ani polemiku stěžovatele s jejich argumentací.

[20] Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.). Ve věci rozhodl soud na základě oprávnění stanoveného v § 109 odst. 2 s. ř. s. bez jednání.

[21] Kasační soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, kterému by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Obhajoba vlastní činnosti před správními soudy a náklady s tím spojené (vč. platů, poštovního atp.) představuje imanentní součást povinností plynoucích z výkonu veřejné správy (běžné správní agendy), k níž jsou orgány veřejné správy personálně i finančně vybavovány (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 14. 9. 2010, sp. zn. III. ÚS 1180/10 ze dne 23. 11. 2010, sp. zn. III. ÚS 2984/09, usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47 a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2012, č. j. 2 As 104/2012-35, ze dne 22. 5. 2018, č. j. 8 As 35/2018-52, ze dne 30. 4. 2019, č. j. 1 As 117/2018-39 atp.).

[22] Výrok ve vztahu k osobě zúčastněné na řízení vychází z § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, jež byla osobě zúčastněné na řízení soudem uložena, a z důvodů hodných zvláštního zřetele může soud na návrh přiznat právo i na náhradu dalších nákladů řízení. V daném řízení soud osobě zúčastněné na řízení neuložil splnit žádnou povinnost, přičemž nebyly shledány ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. března 2024

Tomáš Foltas
předseda senátu